

30. navadna nedelja - leto B

Jezus ozdravi slepega Bartimája

Prišli so v Jeriho. Ko je s svojimi učenci in s precejšnjo množico odhajal iz Jerihe, je slepi berač Bartimáj, Timájev sin, sedel ob poti. In ko je slišal, da je to Jezus Nazarečan, je začel vpiti in govoriti: »Jezus, Davidov sin, usmili se me!« Mnogi so ga grajali, naj umolkne, on pa je še glasneje vpil: »Davidov sin, usmili se me!« Jezus je obstal in rekel: »Pokličite ga!« Poklicali so slepega in mu rekli: »Le pogum, vstani, kliče te!« Odvrgel je svoj plašč, skočil pokonci in pohitel k Jezusu. Jezus ga je vprašal: »Kaj hočeš, da ti storim?« Slepi mu je dejal: »Rabuní, da bi spregledal!« Jezus mu je rekel: »Pojdi, tvoja vera te je rešila!« Takoj je spregledal in šel po poti za njim. Mr 10,46-52

Vrgel je svoj plašč proč ...

Ob Bartimaju, ki vrže plašč s sebe in teče za Jezusom mi prihaja na misel Frančišek Asiški, ki se pred svojim očetom sleče in odpove sinovstvu ter izjavi: Od slej je moj oče le Bog. Čeprav je Bartimajeva gesta, ko odvrže svoj plašč s sebe, na videz obrobna, verjetno govori o globini in odločnosti, ki se razodeva v dejanju Asiškega ubožca. Če hoče Bartimaj spregledati, se mora odpovedati svojemu staremu pogledu, če hoče Frančiške vstopiti v novo življenje, se mora odreči staremu človeku. Zakaj tako? V polno naročje ni mogoče ničesar več naložiti, le prazne roke lahko sprejmejo nov dar. Bartimaj se je zmozel osvoboditi tistega, kar ga je vezalo na stari pogled. Tudi Frančišek Asiški je zmozel odložiti staro obleko, da bi lahko oblekel novega človeka. Kaj pa mi?

Ko spoznavam sebe in spremljam ljudi, vedno močneje doživljam to simboliko obleke. Kdor hoče zaživeti na novo, mora spoznati, da staro ni tisto, kar si želi. Še več, priznati mora sebi in verjetno še komu, da je za novo pot potrebno marsikaj spremeniti, odložiti, sleči. Ne zadoščajo lepotni popravki. Potrebno je narediti nekaj odločilnih korakov v novo smer. Jezus nas nanje opozarja v mnogih prilikah, a bi jih pogosto radi preslišali. Kaj se nam dogaja?

- Radi bi ostali lepi v krogu svojih domačih in zaživel na novo. Zato radi uporabimo starozavezno zapoved: Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel ... Pozabljamo pa na Jezusovo gorečo željo, da vrže na zemljo ogenj, da se le ta razvname. Ne prihaja, da prinese mir, ampak meč. Prihaja, da loči sina od očeta in hči od matere, snaho od tašče ... (prim. Lk 12,49-53). O tej Jezusovi goreči želji raje ne razmišljamo, če pa že, jo razumemo kot prisposobo. A Jezus misli zelo resno in konkretno. Pravi celo: »Če kdo pride k meni in ne sovraži svojega očeta, matere, žene, otrok, bratov, sester in celo svojega življenja, ne more biti moj učenec.« (Lk 14,26). Vse to niso prisposobe, ampak odločno povabilo, da postavimo na prvo mesto božjo voljo, in ne svojih predstav oz. predstav svoje družine.

- Preziramo ta svet v 'vsej njegovi pokvarjenosti', hkrati pa si želimo užitka brez morale in vrednot, lagodnega življenja in vsega, kar nam ta isti svet ponuja. Seveda pod preobleko zadržane skromnosti in zmernosti. Ta preobleka sicer poka po šivih, a še vedno ohranja naš pobožen videz. No, takšen videz mladih ne prepriča, zato nam očitajo hinavščino. Mi pa jih obsodimo, da so nesramni in da ne spoštujejo niti vrednot niti tradicije.

- Eden od pogostih poskusov ohranjanja stare obleke je tudi obračanje pogleda v preteklost, ki je opravičilo za vse neumnosti v sedanjem trenutku. Ker smo doživljali 'toliko krivic', bi se nam vsi po vrsti morali klanjati vsaj toliko časa, kot so se nam godile krivice. Nekdo se nam bo moral odkupiti, šele potem bomo šli naprej! Takšna misel se zdi mnogim čisto upravičena. Mogoče res, a Jezus pravi: »Nihče, kdor položi roko na plug in se ozira nazaj, ni primeren za Božje kraljestvo.« (Lk 9,62).

- Daleč od odlaganja svojega plašča smo tudi takrat, ko prvo mesto postavljamo poleg ugodja materialne dobrine, in sicer z opravičilom, da so vse le osnovne zahteve standarda. Pozabili pa smo na moža, ki je ob Jezusovem povabilu, naj proda, kar ima, ter da ubogim, odšel žalosten. Veliko premoženje ga je zadržalo, da ni mogel stopiti na novo pot.

Še bi lahko naštevali, kako jasno Jezus nakazuje nujnost dejanja, ki ga lahko opazimo pri slepem Bartimaju, Frančišku Asiškem in še kom. Če hočemo stopiti za Jezusom, s kompromisi ne bo šlo. Jezus pravi, kdor vsak dan ne vzame križa na svoje rame in ga nosi za njim, ne more biti njegov učenec. Opozarja nas, da le ozka pot vodi v življenje, široka in položna pa v pogubo. Ta radikalnost ni bila nikoli moderna! Ne tolažimo se, da je to bilo mogoče v Jezusovem času, danes pa ne. Tudi se ne kaže tolažiti,

da Bog zahteva radikalno odpoved le od svetnikov. Saj je takšna trditev popolnoma nesmiselna. Svetniki so na pot odpovedi že stopili, zato jim o njej ni več potrebno govoriti. Zanje so odpovedi že logične. Vse zgornje Jezusove zahteve so namenjene prav nam, navadnim smrtnikom in sicer zato, da bi postali sveti, da bi spremenili pogled in resnično zaživali z njim.

Ko je Bartimaj odvrnil plašč, je bila potrebna le še beseda in je spregledal. Čudovito je slišati nadaljevanje: In Bartimaj je šel po njegovi poti. Dragi bratje in sestre, pojdimo za njim tudi mi.